

мучило питање смисла живота и да ли их је освојила лепота лика Христовог? Нажалост, не! Многи љубав Божију схватају као Божију солидарност са грешним човеком, као могућност да се истовремено и грешни и буде са Богом, једном речју да се не буде са Богом него да се само користе Његови дарови. Људи уопште не размишљају о томе шта је у ствари спасење у хришћанском смислу те речи. За неке људе спасење је само некакво дивно место у неком простору у којем ће човек бити након смрти. Али спасење је богоуподобљење, стицање благодати Божије, које започиње на земљи и наставља се у вечности. Спасење је лик Божији који све јаче и очигледније блиста у човековој души, усхођење из светлости у светлост, преображај човекове природе која постаје све духовнија и све способнија да прими Божија савршенства. Спасење је за хришћанина Сâм Христос. Такво спасење је немогуће без испуњења, односно без Голготске Жртве и без освећења Духом Светим.

Но да ли то значи да ће сви они који не знају за Христа бити у пакленим мукама, без обзира на њихова дела? Наравно да не. Ад и паклени огањ нису једно те исто. Иако сте измислили незнабошца с обале Амазона савеснијег од Мелхиседека, ипак треба да знате да ће незнабошцу који слуша глас своје савести, коју иначе имају сви људи, и који у границама својих племенских обичаја и светоназора показује саосећање и доброту бити дат посмртни живот по делима његовим, дакле не у слави, али не ни у мукама. Спасење дарује Крв

Христова, казна долази због личног греха, а врлински човек који не зна за Бога ипак неће бити остављен без милости Божије. Може се рећи да Бог онима који Га не знају даје награду због њихових добрих дела, али не може да им да Себе самога. Понекад је у средњем веку ад симболички приказиван у виду концентричних кругова: центар се називао тартаром и у њему су се налазили сатана и највећи грешници, а у оном спољашњем кругу налазили су се најбољи незнабошци и некрштена деца и ту није било ни мукâ, ни блаженства.

Што се пак тиче мучења грешника и злочинаца, треба знати да њих не мучи Бог, него њихов грех, који се на земљи пројављује као деструктивна сила, и погрешан начин живота, а након смрти као динамичко усличавање демону. Но уместо да тако дубоко саосећамо са паганима с обала реке Амазон, требало би пре свега да размислимо о нама. Љубав Божија се открива нама хришћанима, али је питање да ли је ми прихватамо, да ли нам је животни циљ задобијање благодати и да ли било шта жртвујемо за љубав Божију, о којој иначе тако волимо да говоримо? Можда ће на Страшном суду они који нису знали за Бога разобличити "минималне" хришћане због њиховог унутарњег одступништва и због тога што су изгубили оно што су добили. Душа која воли грех стреми ка ономе ко је завашава лажном надом. Управо су из тога и никле јереси о томе да ће сви бити спасени, и то како древне тако и нове јереси, а међу њима и апокрифна мистерија о крштењу у паклу.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТРНАЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Мт. 22, 1 - 14, зач. 89;

2Кор. 1, 21 - 2, 4, зач. 170;

*св. муч Сира Персијанка, прен. Арсеније Комељски
свешт.муч. Евтихије*

свети Теофилакт Охридски ТУМАЧЕЊЕ ПРИЧЕ О СВАДБИ ЦАРЕВОГ СИНА

И ова прича као и она о виноградарима говори о непослушности Јевреја. Међутим, док се тамо говори о Христовој смрти, овде је реч о свадбеној радности која представља Васкрсење. Ипак, овде су се Јевреји показали као већи преступници него у претходној причи, јер су виноградарии побили оне који су од њих тражили плодове, док људи у овој причи убијају оне који их позивају на свадбу. Бог се овде упоређује са "човеком царем", јер се Он не показује у Својој божанској природи, већ онако како Му приличи да се покаже пред људима. Када ми као људи умиремо, будући подложни људским манама, Бог нам се јавља као човек, а када живимо "као богови", тада и "Бог стаје у сабору богова". Када живимо као звери и Он за нас постаје оштар као пантер, медвед или лав. Бог, дакле, начини свадбу своје Сину како би Га сјединио са сваком благообразном душом, јер је "женик" Христос, а "невеста" Црква и душа човекова. Слуге које су прве послане јесу

Мојсеј и остали са њим које Јевреји нису послушали, већ су гневили Бога четрдесет година у пустињи, не хотећи да прихвате реч Божју и духовну благодат. Затим су послане друге слуге, Пророци, али неке од њих Јевреји су побили, као пророка Исаију, док су друге намучили, као Јеремију, баченог у јаму пуну смраднoг глиба. Они који су били умеренији само су одбили позив; један је отишао у "поље своје", што ће рећи, определио се за живот у телесним појудама и сластима, јер "поље своје" означава тело; други је отишао у "трговину своју", то јест путем среброљубивог живота, пошто су трговци најпохлепнији за зарадом. Прича, дакле, показује да они који одбијају да оду на духовну свадбу и одбацују сједињење са Христом и духовно наслађење, то чине најчешће због телесног уживања или због страсти среброљубља. У овој причи каже се да је припремљен "обед", а на другом месту (код Луке) спомиње се "вечера". То није речено без разлога.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

"Вечером" се назива зато што се свадбена свечаност у последњим временима показала у савршеном облику, дакле предвече, на крају времена, док Матеј спомиње "обед" желећи да покаже да је ова тајна и у претходним временима откривана, мапа само пелимично. Јунци и храњеници су Стари и Нови Завет. "Јунци", представљају Стари Завет који је

Завета. Када видиш да неко јасно тумачи божанске речи, знај да он храни оне који Га слушају "пшеничним јестивима", то јест, простије душом мудри учитељ храни духовним хлебом. Сигурно се питаш, како им каже да позову "позване", јер ако су позвани, зашто их опет зове? Знај, дакле, да је сваки од нас по природи позван на добро, јер нас позива

На крају живота, од свакога од нас захтеваће се прецизан обрачун где смо и како потрошили новац времена и тешко нама ако смо га расипали на биоскопе, забаве, разврат, бескорисне снове и телесне насладе. Каквом ће се одбраном тада огласити наш свезани језик, како ћемо подићи очи и погледати нашег Христа кад нам буде набрајао безбројна добротинства која је Његова безгранична љубав обилно изливала на нас?

Са сузама засеј добра дела, и тако ћеш у време посете пожњети снопове наслађивања вечним животом.

старац Јефрем Аризонски

налагао приношење животињских жртава, док Нови представљају "храњеници", то јест, пшеницом угојена тела, јер сада приносимо хлебова као истинске "храњенике" на жртве-

реч унутрашњег учитеља душе (разума). Али, Бог шаље напоље учитеље да позову и оне који су природно позвани речју Божјом. Цар је напослетку послао римску војску и уништио непослушне

Цела ова васиона је један кавез исплетен од закона, и у тај кавез затворена је душа човекова, отпала од Бога. И душа човекова служи законима, робује законима и, кад сасвим изгуби Бога из вида, обожава законе, као што тица у кавезу служи ограничењима кавеза, робује ограничењима кавеза и обожава ограничење кавеза мислећи, да је област кавеза једина област тичијег рода. Отпавши од Бога човек је пожелео границу између себе и Бога, и место једне границе добио је хиљаде граница, хиљаде ограничења, хиљаде закона, и сав се уплео у замршене конце закона као мува у паучину.

свети владика Николај

ник, пошто се хлебови праве од пшенице. Бог нас, дакле, позива да једемо храну и Старог и Новог

Јевреје, те спалио њихов град Јерусалим, како пише истинољубиви Јосиф.

архимандрит Рафаил (Карелин) "СПАСЕЊЕ" НЕКРШТЕНИХ

У беседи на празник Богојављења свети Григорије Богослов говори о томе да они незнабошци које красе врлине и некрштена деца неће бити ни кажњени ни прослављени. Апостол Павле пише да ће незнабошцима који нису знали за Христа бити суђено по закону њихове савести, дакле неће бити оправдани, него ће им бити суђено, тојест биће им припремљено место по делима њиховим. Благодат Божија не може се примити посмртно, онда кад је човекова личност као духовно-телесна монада разорена и кад је остао само један њен део – душа коју је ранио и првородни и лични грех и која није омивена крштењем. Љубав Божија не спасава човека уколико је он не прихвати и не узврати. И само богоопштење је сарадња или синергија Божије и човекове воље. Благодат тражи душу која је жедна благодати и која јој је послушна. У овоземном животу човек се формира као морална и духовна личност, у супротним би тај живот био заиста бесмислен.

Није Вам јасно зашто Божија љубав не спасава цео свет. Чини ми се да питање зашто Бог не спасава незнабошце није правилно постављено. Бог даје оно што човек може да прими. И не само то, Бог жели човеково спасење више него сâм човек. Али Бог је човеку дао моралну аутономију и не може га спасити без њега самога. У противном случају требало би човеку одузети слободну вољу, тојест уништити самог човека и претворити га у биомашину. Питате се

зашто је Бог дозволио да део човечанства не зна за хришћанство. Но, хришћанство је било посвуда распрострањено, али је негде одбачено, а негде огњем и мачем уништено.

Кад би на обалама Амазона или у дубинама Африке постојао један једини човек способан да прими хришћанство и испуњава јеванђељске заповести, Господ би тамо послао проповеднике или би нашао начина да тог човека доведе код хришћана. Али неупоредиво је трагичнија ситуација кад човек пролази поред Христа намерно затварајући очи.

У детињству сам читао једну причу са отприлике следећим садржајем. Једног Јеврејина из Јерусалима силно су болели зуби. Испробао је све могуће лекове и средства, али ништа није помогло. Изненада је зачуо некакву буку на улици, погледао кроз прозор и видео како Христа воде на распеће. Али њега није занимао Месија нити злочин који ће се догодити, него га је само бринула његова зубобоља. Изненада се сетио да је слушао о томе да Христос чини чудеса па Га је за сваки случај мислено замолио да га исцели. Зубобоља је одмах престала и Јевреј је истог тренутка заборавио Христа и вратио се свакодневним пословима. Христос му више није био потребан! Колико је само хришћана који се могу препознати у том Јевреју, наравно уколико се поштено загледају у своје срце.

Данас многи људи говоре о Божијој љубави, али питање је да ли им је она стварно потребна?! Да ли су тражили ту љубав, да ли их је